

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡ ΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. ς. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα

εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρὶ
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονή
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἐγγεγία ἀφορᾷ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διέδωκεν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ται

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἡ Βενετία IB'.
Μητέρες καὶ παιδιὰ (μετάφρ. δὸς Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ ὑπ' ἀ-
ριθ. 13 βαγόνι. — Ἀλληλογραφία. — Συναγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπι-
φυλλίς: Ὁ νέος Ῥαββί (ὑπὸ δὸς Μαρίας Πινέλη).

Ἡ ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Σπανίως ἀσχολούμεθα σήμερον μετὰ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων
καὶ σπανιώτερον αἱ φέρουσαι ἐν ὄνομα συνδεδεμένον μετὰ τὴν
χριστιανικὴν θρησκείαν ἔλαβαν ποτε τὴν περιέργειαν νὰ
ἐξετάσῃ καὶ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἁγίας, εἰς μνήμην
τῆς ὁποίας ἐπροκίσθησαν μετὰ τὸ ὄνομα αὐτῆ. Ἄλλως τε
ἔχουν γίνεαι τόσον τῆς μόδας αἱ παραλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων
καὶ τὰ ὑποκοριστικὰ καὶ συγκεκριμένα αὐτῶν, ὥστε πολ-
λαὶ ἀπὸ τὰς Νίνας καὶ τὰς Κάκιας καὶ τὰς Καίτας καὶ
τὰς Ντίνκας, αἱ ὁποῖαι ἐρώταζαν προχθές, θὰ ἐμάνθαναν
ἴσως διὰ πρώτην φοράν τὸ πραγματικὸν τῶν ὀνομα.

Τὰ προγράμματα τῶν σχολείων σιγοῦν ἐν γένει ὡς πρὸς
τὸ κεφάλαιον αὐτό. Καὶ ἐὰν τὰ παιδιὰ ἐξοδεύου ἐν καὶ
δύω ἔτη, διὰ νὰ μάθῃ μετὰ κάθε τῶν λεπτομέρειαν τὴν
ἱστορίαν τὴν ἐντελῶς ἀχρηστον καὶ εἰς πολλὰ σκανδαλώδη
τῶν Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων τῆς Ρούθ καὶ τῆς Ραχὴλ καὶ
τῆς Ρεβέκκας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν
χριστιανικὴν ἱστορίαν, δὲν διαθέτουν οὔτε ἓνα μῆνα εἰς τὴν
μελέτην τῶν χριστιανικῶν ὀνομάτων, ἢ ἱστορία τῶν ὁποίων
εἶναι πολὺ πλέον ὠραία καὶ συγκινητικὴ καὶ ἐξαιρεῖ καὶ
ἀναδεικνύει τὸ μεγαλεῖον τῆς γυναικείας ψυχῆς, ἐφάμιλλον
πρὸς τὸ τῆς ἀνδρικής.

Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἐκπληξιν μιᾶς φίλης μου,
ὅταν, πρὸ χρόνων, ἐπισκεπτόμεναι μίαν πινακοθήκην τοῦ

Μιλάνου, εὐρέθημεν πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Ῥαφαήλ, τῆς πα-
ριστώσης τὴν μνηστειὰν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Πῶς! ἢ
Ἁγία Αἰκατερίνη εἶχε μνηστευθῆ! με ἐρωτᾷ ἡ φίλη μου,
ἢ ὁποῖα κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα τῆς
μνηστῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ὁ μνηστήρ καὶ ποῖος
εἶναι;

Ἡ φίλη μου ἦτο κόρη μορφωμένη, πτυχιούχος, ἐγνώριζε
ξένας γλώσσας καὶ ἀρκετὰ ἐξυπνη. Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη,
ἢ ὁποῖα ἐπὶ τέλους δὲν ἦτο κανὲν μωρὸν καὶ θρησκοῦληπτον
γραφίδιον, ἀλλὰ νέα καὶ ὠραία καὶ εὐφυῆ καὶ σοφὴ καὶ ῥή-
τωρ μοναδική, δὲν ὄφειλε νὰ τῆς εἶναι ἀγνωστος, ἀφοῦ μά-
λιστα τόσον σχέσιν εἶχε μόνῃ ἴσως αὐτῆ μεταξὺ ὄλων τῶν
Ἁγίων γυναικῶν μετὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Καὶ ἀφοῦ
ἀκόμη εἰς ὄλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, αὐτῆ ἐτάχθη ἡ
προστάτις τῶν Παρθενωγαγείων, ὡς οἱ τρεῖς ἱεράρχαι τῶν
σχολείων τῶν ἀρρένων. Καὶ ἐπὶ τέλους ἀφοῦ αὐτῆ ὠρίσθη ὡς
προστάτις καὶ γερωντοκόρης, ἂν καὶ ἀπέθανε νεωτάτη,
ἴσως διότι διὰ τῆς μνηστειᾶς τῆς μετὰ τὸν Χριστὸν ἡγήσατο
καὶ εὐλόγησε τὴν ἀγνότητά τῆς παρθενίας καὶ μετὰ τὸ πα-
ράδειγμα τῆς ἠνοιξεν ἓνα δρόμον δράσεως καὶ αὐταπαρνή-
σεως καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης εἰς πᾶσαν γυναῖκα ἀγαμον.

Ὅλα αὐτὰ ἔμειναν καὶ μένουσιν πράγματα ἀγνωστα διὰ
τὰ Ἑλληνικὰ Παρθενωγαγεῖα καὶ τὰς μαθητριάς τῶν καίτῶν
πολυπληθεῖς Αἰκατερίνας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἡ Ἑλληνικωτά-
της καταγωγῆς καὶ μορφώσεως Ἁγία εἶχε λησμονηθῆ ἐν-
τελῶς διὰ τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἐπὶ τοῦ γυναι-
κείου μας κόσμου, ὅταν αἰφνης πρὸ δωδεκαετίας, ἢ πρώτη
συλλαβοῦσα τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἑλλάδι Ἀσύλου Ἐρ-
γατιδῶν κ. Ναταλία Σούτσου, ἡ μεγάλη καὶ ἀκούραστος
αὐτῆ φιλόανθρωπος, ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας
ὡς τὸν ὠραιότερον τίτλον τοῦ ἰδρυθέντος Ἀσύλου.

Ἀπὸ τότε ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη, ἡ ἐξόριστος τῶν ἑλλη-
κῶν Παρθενῶν, ἡ ἀγνωστος εἰς τὰς πολυπληθεῖς λε-
γεώνας τῶν ὁμώνυμων τῆς, ἔγινεν ἡ κορωνὶς καὶ τὸ σέμνω-
μα καὶ ἡ προστατίτις τῶν πτωχῶν ἐργατιδῶν, τὸ Ἄσυλον
τῶν ὁπίων, πτωχὸν, προήχθη ὅσον ὀλίγα, χωρὶς δωρεᾶς καὶ
κληροδοτήματα καὶ περιουσίαν καὶ ἐπισήμους προστασίας.

ὑπὸ τὴν στέγην, ἣν ἀγιάζει καὶ ἐξειδικεύει τὸ ὄνομα
τῆς ὁραίας Παρθένου, ἡ ὁποία διὰ τὴν θρησκείαν τῆς Ἀ-
γάπης ἐγκατέλειπε καὶ πλοῦτον καὶ γένος καὶ μέλλον εὐ-
τυχῆς καὶ μετὰ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου καὶ μετὰ τὴν χρυσῆν
γλώσσαν, τὴν ἐφάμιλλον τοῦ Χρυσοστόμου, προσηλύτισε χι-
λιάδας κόσμου εἰς τὸν χριστιανισμόν, ὑπὸ τὴν στέγην του
τυγχάνουν σήμερα προστασίας ὑπὲρ τὰς ἐξήντα ἐργάτι-
δας, αἱ ὁποῖαι ἐρχονται ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καὶ ἀπὸ τὴν δού-
λῃν Ἑλλάδα ἐνταῦθα πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης γυναικείας καὶ
ἐντιμον τοῦ μέλλοντός των ἐξασφάλισιν.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἔγινεν ἡ ἐπίσημος ἐορτὴ τοῦ
Ἄσυλου, τὸ ὁποῖον στολισμένον μετὰ ἄνθη καὶ μύρτα καὶ μετὰ
τὴν ὁραίαν νεότητα τῶν πολυπληθῶν καὶ ἐργατικῶν κορι-
τσιῶν, τὰ ὁποῖα φιλοξενεῖ, τελεῖ Ἁγιασμόν καὶ δέχεται
πάντα ξένον ἐπιθυμοῦντα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ
νὰ γνωρίσῃ τὰ καθήκοντα τῆς εὐεργετικῆς του δράσεως.

ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁραίας καὶ σοφῆς Ἁγίας τίθεται
ἀπὸ σήμερον καὶ ἄλλο ἴδρυμα, σχετιζόμενον μετὰ τὸ Ἄσυλον
κατὰ τοῦτο, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὲρ τῆς ἐργατικῆς ἰδρύθη καὶ
τὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τῆς πτωχῆς
κόρης τοῦ λαοῦ σκοπεῖ. Ἦνεν τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον,
ἰδρυθὲν πρὸ δεκαπενταετίας περίπου καὶ λειτουργήσαν ἐπὶ
ἐπταετίαν αὐτοτελές, εἶχε μετὰ ταῦτα συγχωρευθῆ μετὰ τὴν
Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως
τῶν Ἑλληνίδων.

Σήμερα, ὅτε ἡ Σχολὴ ἐξησφάλισε διὰ καθημερινῆς δι-
δασκαλίας τὴν μόρφωσιν τῶν τεχνιτῶν μαθητρῶν τῆς, φυ-
σικὸν ἦτο νὰ συνεχίσῃ τὰ μαθήματα τῆς Κυριακῆς, εἰδι-
κῶς διὰ τὰς ἐργατίδας, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται εἰς τὰ παν-
τοειδῆ ἐργοστάσια τῶν Ἀθηνῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀναλαμβάνου-
ν καὶ ἀγρόματα καὶ τὰς στοιχειώδεις γνώσεις, τὰς ἀ-
ναγκαίαις διὰ πάντα ἄνθρωπον δὲν ἔχουν, καὶ εἰς τὸ ἔργον
τῶν ἕνεκα τῆς ἀμαθείας των δὲν εὐδοκίμοῦν καὶ ἀνυπερά-
σπιστοι κατέρχονται εἰς τὴν καθημερινὴν βιοπάλην, ἡ ὁποία
τόσας δυστυχεῖς παρασύρει εἰς τὸ κακόν.

Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη, ἡ ὁποία τόσον ἐπάλασεν ὑπὲρ τῆς
θρησκείας τῆς Ἀγάπης, ἡ ὁποία κατήλθεν εἰς ἀγῶνα μετὰ
τοὺς ἐπιφανεστέρους τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς σοφούς, ἡ
ὁποία ὑπῆρξεν ἡ θεμελιώτρια τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ εἰς
τὴν πόλιν, ἣτις μετὰ τὴν πνευματικὴν κατάπτωσιν τῶν
Ἀθηνῶν, ἐδοκίμασε νὰ συγκρατήσῃ τὸ καταρρέον οἰκοδό-
μημα τῆς ἀρχαίας σοφίας, ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη λοιπὸν ἡ κόρη ἡ
σθεναρὰ καὶ ἡ ἀήττητος, εἶναι ὁ ἰσχυρότερος γυναικεῖος
τύπος, τὸν ὁποῖον ἡ βιοπαλαίστρια τῆς σήμερον ὀφείλει νὰ
ἔχῃ ὡς ὑπόδειγμα. Ἀδιάφορον ἂν ἐκεῖνη ἦτο σοφὴ καὶ ἡ
ἐργατικὴ βιοπαλαίστρια τῆς σήμερον εἶναι ἄσοφος. Ἀδιάφο-
ρον ἂν ἐκεῖνη ἦτο εὐγενὴς καὶ πλουσία καὶ σημαίνουσα καὶ
αὐταὶ πτωχὰ καὶ ἄσημοι. Αὐταὶ ὡς καὶ ἐκεῖνη καλοῦνται

νὰ ἀγωνισθῶν εἰς τὴν ζωὴν, ἀγῶνα βεβαίως ταπεινότερον
καὶ ἐγωιστικώτερον, εἰς τὸν ὅποιον ὅμως νικᾷ καὶ ἐδῶ ἡ
ἀρετὴ καὶ θιαμβεύει ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

ΙΒ'.

Εἰς τὴν Βενετίαν ἐγέλασα πολύ. Ἀπὸ τὰ παιδικά μου,
τὰ μικρά μου χρόνια δὲν ἠσθάνθη τὴν χαρὰν, τὴν ἀπόλαυ-
σιν τοῦ γέλωτος, τόσον πλήρη καὶ τελείαν, ὅσον κατὰ τὰς
ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα γελῶμεν τόσον ὀλίγον καὶ τόσον κατὰ
συνήθειαν, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ κάθε ἄνθρωπος ὁ
ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς ὁμαλὰς σχέσεις μετὰ τὴν συνειδησίαν του
νὰ μὴν αἰσθάνεται ὡς μίαν δίψαν γέλωτος.

Εἰς τὴν Βενετίαν ὅπου ὅλα γελοῦν, ὅλα φαίνονται εὐ-
θυμία καὶ ζωηρά, γελᾷ κανεὶς μετὰ τὴν ἰδίαν ὄρεξιν καὶ ἀπό-
λαυσιν, μετὰ τὴν ὁποίαν θαυμάζει τὰ κάλλη τοῦ Ἁγίου Μάρ-
κου καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ Τιμπεριο καὶ τοῦ Τιμπεριόπου.

Ἐνα βράδυ, μετὰ μικρὰν διαμονὴν εἰς τὸ κροφὲ Florian
ἀπεφασίσαμεν μετ' ἄλλων συνταξιδιωτῶν μας νὰ περιέλ-
θωμεν τὴν πόλιν ὑπὸ τὸ φῶς σεληνολουμένης νυκτός μετὰ
γόνδολας. Ὄταν ἐξηρχόμεθα τῆς πλατείας διὰ τῶν ἀπέ-
κταντι τοῦ Ἁγίου Μάρκου κιονοστοιχιῶν, ἐλάσαμεν μίαν ἀπὸ
τὰς συνταξιδιωτίδας μας. Ἦτο ἡ ὀλιγώτερον ἐνδιαφερο-
μένη μετὰ τὰ ὠραία θεάματα τῆς Βενετίας καὶ ἡ νοσταλ-
γοῦσα, ὡς ἔλεγε, τὴν προκυμαίαν τῆς Ἰονικῆς πατρίδος τῆς.

Ἐστράφημεν, φυσικά, ὀπίσω πρὸς ἀναζήτησίν τῆς, ὅταν
αἴφνης τὴν ἀνεκαλύψαμεν νὰ στέκεται ὡς εἰς ἔκστασιν ὑπὸ
τὸ ἀψιδωτὸν νταντέλωμα τῆς ἐξόδου μεταξὺ δύο κιόνων.
Θαυμάζω τὸν Ἁγίου Μάρκου, μὲς εἶπε, δικαιολογουμένη
δικαίᾳ ἔμεινε ὀπίσω. Ἐκυριεύθη ἀπὸ γέλωτα ἀκράτητον.
Ἐγέλασα, ἐγέλασα τόσον, ὅσον ἴσως δὲν εἶχα γελάσει ποτέ.
Ἡ σελήνη ἦτο ἀκόμη χαμηλὰ καὶ ὁ Ἁγιος Μάρκος ἔπλεεν
εἰς τὸ σκότος. Καὶ ἐνῶ τότε ἐγέλασα διὰ τὴν παραδοξολογίαν
αὐτῆν ἡ σήμερον εὐρίσκω ὅτι εἶχε δίκαιον. Βεβαίως καὶ εἰς
τὸ σκότος ἀκόμη ὁ Ἁγιος Μάρκος, ὡς διαγράφει τὰς σκιὰς
τῶν στρογγυλοτήτων καὶ τῶν καμπυλῶν του, ἔχει ἐν ξεχω-
ριστόν, ἐν ἀσυνείθιστον κάλλος. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἐζήτησαν
αἱτίαν διὰ νὰ γελάσω, ἐγέλασα πολύ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέλω-
ς εἶναι μεταδοτικὸς, ἤρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι, ἀκόμη καὶ ἡ
προκαλέσασα τὸν γέλωτα.

Μετὰ τὴν καλὴν αὐτὴν καὶ εὐχάριστον εὐθυμίαν ἐλάβαμεν
θέσεις εἰς δύο γόνδολας, ἐνῶ σοβαροὶ καὶ ἀκίνητοι ὡς μαῦρα
ἀγάλματα οἱ γόνδολιέροι μας ἔτοιποθετοῦντο ἐπὶ τῆς πρῶ-
της εἰς τὴν θάλασσαν, χωρὶς κόπον, χωρὶς προσπάθειαν, ὡς
πηλαλιούχοι μάλλον, παρὰ ὡς κωπηλάται.

Εὐθὺς ὅπου αἱ γόνδολαι ὡς θαλάσσια μαῦρα κήτη, μετὰ τὴν
οὐρανὸν ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἐπάνω, ἤρχισαν νὰ σύρονται εἰς
τὸ ἦσυχον νερόν, σκορπίζουσαι χερμαρροὺς διαμαντιῶν εἰς
κάθε κίνησιν των, ἡ εὐθυμία μας ἔπαυσε. Τὰ γέλωτα διε-

δέχθη σιγὴ μακρὰ, τὴν ὁποίαν δὲν διέκοπτε τίποτε ἄλλο
παρὰ ὁ ἑλαφρὸς ῥόχθος τοῦ νεροῦ εἰς κάθετου κουπιῷ κίνη-
σιν. Διεπλέχμεν τὴν Μεγάλην Διώρυγα. Ἡ σελήνη ἀνήρ-
χεται πρὸς τὸν ὀρίζοντα ὀπισθεν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς,
φωτίζουσα ἀπλῆτως τὴν ἀντικρὺ ὄχθη καὶ τὸ ἦμισυ ἀκριβῶς
τῆς θαλάσσιας λεκάνης, ἡ ὁποία ἐσπινθηροβόλει, ὡς εἰς
κάθε κίνησιν τοῦ νεροῦ, νὰ ἠναπτῶν εἰς τὰ βόθρα τῆς μυρι-
άδες ἀσημένιων λαμπάδων. Τὸ ὑπὸ σκιᾶν νερόν ἀκίνητον,
μαῦρον, ὡς πύλα ἀνκλυμένη, ὡς ἔβενος ἀποκρυσταλλωμένος,
ὡς ἄσπις ρευστοποιημένος, ἐφαίνετο περιεχόμενον εἰς τοὺς σκο-
τεινοὺς κόλπους τοῦ ἄγριου τι καὶ υπερέφταν μυστικόν.

Τὰ παλάτια, σκοτεινὰ καὶ αὐτὰ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς
παρέτασσον τοὺς μαύρους ὄγκους των, μετὰ τὰ ὀδοντωτὰ πρὸς
τὰ ἐπάνω τείχη των ὡς γιγάντια φρούρια μεσαιωνικά. Εἰς
ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ αὐτὰ καὶ καθ' ὀρίσμεν δια-
στήματα, τὸ ἔν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐξεφύτρωναν ἀπὸ τὸ βᾶθος τῆς
θαλάσσης οἱ λευκοὶ στύλοι τῶν φανῶν, οἱ χαράσσοντες τὰ
ὄρια τῶν ἐπὶ τοῦ θαλάσσιου δρόμου δικαιωμάτων ἐκάστου
ιδιοκτητοῦ μεγάρου. Μακροί, λεπτοὶ καὶ ἀκαμπτοὶ ὡς ἦσαν
ὁμοιάζαν εἰς τὸ σκότος μετὰ λιποσάρχους καὶ ἀχειρας σκελε-
τοὺς, καταλήγοντας εἰς χονδρὰς κεφαλὰς καὶ φυλάσσοντας
ἀγρύππως τὸ παράδοξον μυστικὸν τοῦ σιωπηλοῦ σκότους.
Ἐνεκα τῆς σελήνης, τὰ φῶτα ἦσαν στυτὰ καὶ αἱ εἰς τὰ
ξύλα των δεμέναι καὶ λικνίζόμεναι μαῦραι γόνδολαι μετὰ τῆς
μαῦρας εἰς τὸ μέσον κουκουλιές των ἔδιδαν εἰς τὴν πλευρὰν
ἐκείνην τῆς διώρυγας τὴν ἰδέαν πενήθιμου συνοδείας κόσμου
ἀγνώστου καὶ καταχθονίου.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦτο ἀπείρω μελαγχολικόν. Καὶ ὅμως μετὰ
εἴλικε καὶ μετὰ συνεχίνει καὶ μετὰ ἐγόητευσεν καὶ σχεδὸν ἐκρά-
τουν τὴν ἀναπνοήν μου διὰ νὰ μὴν ἀφυπνισθῶ, νὰ μὴν συνέλθω
ἀπὸ τὴν ἔκστασιν τὴν στενώχωρον, τὴν σχεδὸν ὀδυνηράν,
εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ εἶχε βυθίσει. Αἰφνης ἐν ἄσμα, εἰς τὰς
ἀρχὰς ἠσυχον καὶ δειλὸν ἠκούσθη ὀπίσω μας, κῆτι ὡς προ-
σευχὴ καὶ ὡς ἐπίκλησις. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ
βάθος τῆς θαλάσσης καὶ ὡς νὰ συνδεύετο ἀπὸ μίαν παρά-
δοξον μουσικὴν, τῆς ὁποίας ὄργανα ἐφανταζόμεν ῥοδιὰ
κογχύλια καὶ χορδὰς ἄλυσσιδας ἀπὸ μαργαριτάρια. Τὸ ἄσμα
ἐξηκολοῦθει τῶρα ζωηρότερον καὶ ἡ δειλὴ φωνὴ ἐσβέσθη
ὑπὸ μίαν μελωδικὴν συμφωνίαν χοροῦ, ὅστις ἐπανελάμβανε
τὴν πρώτην στροφήν. Καὶ ἐνῶ οἱ συνοδοὶ μας ἐστράφησαν
πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐγὼ ἔκλεισα τὰ μάτια, ὡς ἠλεκτρισμένοι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐγὼ ἔκλεισα τὰ μάτια,
εἰς ἔμμενον εἰς τὴν μελαγχολικὴν καὶ ἠδονικὴν ἔκστασιν, εἰς
τὴν ὁποίαν μετὰ εἶχε βυθίσει ἡ εἰκὼν τοῦ σκότους. Μέσῃ εἰς
ἐν δευτερόλεπτον ἐφαντάσθη τὴν πένθιμον συνοδείαν τῶν
γόνδολων ἀποτινάσσουσιν τοὺς μαύρους πέπλους τῆς καὶ
ἐμφυχομένην ἀπὸ πληθῶς λευκοπορευμένων νυμφῶν, αἱ ὁποῖαι
ἔφασσαν τὸ ὠραῖον καὶ περιπαθεῖς ἄσμα.

Ὄταν ἦναί τι τὰ μάτια, τὸ φανταστικὸν θέαμα εἶχε δια-
δεχθῆ ὠραία εἰκὼν πραγματικότητος. Μία ἄλυσσις ἀπὸ
γόνδολας φωταγωγημένης, μετὰ μικροὺς ἐνετικούς φανούς, ἔκα-
μνε τὴν παρέλκσιν τῆς ὑπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς διώ-
ρυγας. Τραγουδίστρια καὶ τραγουδίστρια εὐθυμοί, ζωηραί,
κῆτι ὡς ἡ εἰκὼν τῆς χαρᾶς, ἐγέμισαν ἀμέσως μετὰ ζωὴν καὶ
θόρυβον τὴν σιγὴν τῆς μελαγχολικῆς βραδείας. Τὰ δειλὰ

ἄσματα ἐπηκολούθησαν ζωηρόταται μονοὶ τῶν πλέον
γνωστῶν μελωδραμάτων, καὶ αὐτὰς πάλιν τραγουδάκια καὶ
canzonette ἐν χορῷ, ἀπὸ ἐκείνας ὧν τὸ γοητευτικὸν μυστι-
κὸν κατέχουν μόνον οἱ Ἴταλοί.

Φυσικά ἡ ζωηρότης καὶ ἡ χαρὰ τῆς τρελλῆς ἐκείνης νεύ-
τητος μετεδόθη καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας συντροφίαν. Ὀλοι
καὶ ὅλοι ἐμουρμούριζαν κῆτι, καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας
ἀφυπνίσθη κάθε μουσικὴ χορδὴ καὶ ἔμπνευσις, ἡ ὁποία φύσει
ἐνυπάρχει καὶ εἰς τοὺς πλέον ἀμούσους ἀκόμη.

Προσεκολλήθημεν εἰς τὰ πλεόντα μέσα εἰς τὴν χρυσῆν
φωταψίαν των καραβάκια, καὶ ἐλούσθημεν καὶ ἡμεῖς μέσα
εἰς τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐσκόρπιζε τὸ εὐθυμον ἄσμα των.

Ἡ σελήνη, ἡ ὁποία εἶχε ἀνέλθει ἐπὶ τέλους ἀρετὰ
ὕψηλὰ, ἐστόλιζε τώρα μετὰ χιλιάδας διαμαντάκι καὶ κάθε ρυτί-
δωμά τῆς διώρυγας, κάθε ἑλαφρὸν κυματισμὸν τοῦ νεροῦ. Ἡ
παρέλασις τῶν φωτεινῶν γόνδολων, ἐγένετο μέσα εἰς τὸ νερόν
μὴν ἄλλην παρέλασιν ἀπὸ παλατικῆς φανταστικῆς, τὰ
ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἦσαν κτισμένα ἀπὸ ὀγκολίθους τοπα-
ζιῶν καὶ ρουμπινῶν καὶ σαρπειρών. Τὰ μεγάλα ἀληθινὰ
πυργίσκου, τὰ λουόμενα ὑπὸ τὸ λευκὸν φῶς τῆς σελήνης,
ἐξετυλίσσοντο καὶ αὐτὰ ἀνεστραμμένα μέσα εἰς τὴν διώρυγα
μετὰ τὰς κορυφὰς των τὰς δαντελωτάς ὡς θεμέλια, μετὰ τοὺς
πυργίσκους των τοὺς αἰχμηρούς, συρομένους μετὰ τὸς κινήσεις
τῆς ἀντανάκλασεως ὡς λευκοὺς δορυφόρους ἐκτελοῦντας ἁ-
θλητικὰ ἄλματα μετὰ τὰς κεφαλὰς κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω.
Αἱ γέφυραι, αἱ ὁποῖαι ἐνόνουν τὰς δύο ὄχθας, ἐξωγραφίζοντο
μέσα εἰς τὸ νερόν ποῦ μὲν ὡς ἀπεράντου πλάτους μαῦρα
ἐνετικὰ τρίχαπτα, ποῦ δὲ ὡς ἀραβουργήματα λευκὰ κα-
νενοὺς λημονημένου παλατιοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Αἱ ἐκκλη-
σῖαι μετὰ τὰ σχήματα τὰ παράδοξα, μετὰ τὰ λευκὰ ἀγά-
ματα τῶν ἀγίων, τῶν παρατεταγμένων εἰς κάθε στάσιν,
μετὰ τὰ ὑψηλὰ κωδωνοστάσια, μετὰ τὰς καὶ ποῦ ἐν χρυσοῦν
ἀκτινωτῶν τῆς Παρθένου, ἀπεδίδοντο μέσα εἰς τὸ νερόν ὡς
τεράστια νυμφαῖα, ὡς φυτὰ ὑδροβία σχημάτων παραδό-
ξων, πλεγμένα ἐπάνω εἰς σήματα καθαλιστικά, ἐνέχοντα
κῆτι τὸ μυστηριώδες καὶ τὸ ἐντελῶς ἐξωτικόν. Οἱ λευκοὶ
ἄγιοι, μετὰ τοῦ νεροῦ τὸ ἦσυχον κύλισμα, πότε ἐφαίνοντο μα-
κρὰ ἀσημένια ἢ μαρμαρίνοι κανδύλαι, σκορπίζουσαι τὸ
φῶς τῶν χρυσῶν ἀκτινωτῶν των μέσα εἰς τὴν διώρυγα, καὶ
ἄλλοτε πάλιν πιερότοι κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ πόδια εἰς ἑν
ἀδιόρατον σχοινί.

Τὸ σύνολον τοῦ θεάματος ἦτο χαρὰ καὶ ἀπόλαυσις τῶν
ματιῶν καὶ ἐπάνω ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζε ὡς
θόλος ἐσκαμμένος εἰς ἀπεράντον μονόλιθον τουρκουὰζ καὶ
κάτω ὡς ἀπεδίετο εἰς τὸ βάθος τοῦ νεροῦ μία ἀτελείωτος
ἀπὸ κυανῆν πορσελάνην λεκάνην. Ὄταν, ἀκολουθοῦσαι πάν-
τοτε τὴν συνοδείαν τῶν φανοστολισμένων γόνδολων, ἐστρά-
φημεν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα μὲς ἐπεφύλασσε
νέαν ἔκπληξιν. Ἐκεῖ πλέον ἡ σελήνη ἐκυριάρχει ἐνθρονι-
σμένη μετὰ μεγαστεον βασιλείας εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ
καὶ τοξεύουσα μετὰ μυριάδας ἀργυρᾶ βέλη ὅλα τὰ πέριξ.
Ἡ εὐρεῖα λεκάνη τῆς θαλάσσης εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἑν ἀση-
μένιον ψηφιδωτὸν, ἀπεράντον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἀδάμκν-
τες καὶ μαργαριτάρια ἐξεκοκίζοντο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν

εις χειμάρρους, οι οποίοι δὲν θὰ ἐξηνηλοῦντο καὶ δὲν θὰ ἐτελειώωναν εὐμὴ μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Τὸ Δουκιὸν Παλάτι μὲ τὰ μαρμάρια τρίχαπτά του ἐκαθρεπτιζέτο ὅλον μέσα εἰς τὸ νερὸν μὲ τὴν παράταξιν τῶν πρὸ αὐτοῦ ἠλεκτρικῶν, καὶ μὲ τὴν ἀντανάκλασιν ἐξ ἀποστάσεως τῶν δύο ὀβελίσκων, τῶν πρὸ τῆς μικρᾶς πλατείας, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς δύο φρουροὶ γιγάντειοι, ταχυμένοι ἐκεῖ πρὸς φύλαξίν του.

Πέραν μακρὰν οἱ κῆποι καὶ τὸ Lido καὶ τὰ ἄλλα νησάκια ἐφαίνοντο ὡς στοιχειωμένοι δράκοντες, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἀνακηύσουν τὰ σμαραγδένια κῆλη των καὶ τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἔχαναν μὲ τὴν ἠρεμον σιγὴν τῆς νυκτός.

Αἱ φωταγωγημένοι γόνδολοι ἐστράφησαν καὶ πάλιν πρὸς τὴν μεγάλην δώρουγα, ἐνῶ ἡμεῖς διηυθύνθημεν πρὸς τὴν μικρὰν πλατεῖαν. Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἀκίνητος μέσα εἰς τὰ μαῦρα ῥάκη του μὲ τὸ μακρὸν ἀγκίστρι τοῦ εἰς τὸ χερὶ ἐγάντζωτε τὴν γόνδολάν μας καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὴν προκυμαίαν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς γέροντας ἐπαίτας, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπὸ τὸ σολδίου, τὸ ὁποῖον τοὺς ρίπτουν οἱ ἐπιβάται κάθε προσορμιζομένης γόνδολας. Δὲν ἐγελοῦσαμεν πλέον τώρα, ὡς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνεχωρήσαμεν, ἀλλ' ὅλοι καὶ ὅλοι εὐχαριστημένοι, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀπόλαυσιν, ἐλεεπτόμεθα πῶς νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀλλάξωμεν δρομολόγιον καὶ νὰ παρκατείνωμεν τὴν ἐκεῖ διαμονὴν μας ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καιρὸν.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Τὸ μικρὸν ἔχει καλὴν ὄρεξιν, καὶ ἐπειδὴ εἶνε λαίμαργον τρώγει πολὺ. Εἴμεθα εὐχαριστημένοι δι' αὐτὸ καὶ νομίζομεν ὅτι ὅσον περισσότερον τρώγει, τόσο θὰ εἶνε υγιέστερον. Πλάνη.

Ἀνακατεμέναι αἱ πολλὰ τροφαὶ μένουν πολὺν καιρὸν εἰς τὸν στόμαχόν του. Ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ζύμωσις καὶ σχηματίζονται ἀληθῆ δηλητήρια, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς ἐρεθίζουν τὰ ἐντόσθια, τὰ ἀκόμη λεπτά. Κατόπιν περνοῦν εἰς τὸ αἷμα καὶ εἰσχωροῦν εἰς τὰ ἄλλα ὅργανα τῶν ὁποίων ταρᾶττον τὴν ἐνέργειαν. Τὰ παραδείγματα τῶν ἀσθενειῶν εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα τρώγουν πολὺ, δὲν εἶνε σπάνια. Πρέπει λοιπὸν νὰ συνηθίσωμεν τὸ παιδίον ἐνωρὶς, νὰ εὐχασηται ἀκριβῶς μὲ τὴν τροφήν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκην.

Δι' ἓν παιδί τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ ἰατρὸς Mrfaan μᾶς ὀρίζει τὸ τί πρέπει νὰ τρώγῃ. Πρῶτον πρόγευμα· γάλα, ἓνα παξιμαδάκι καὶ ὀλίγον ψωμί. Δεύτερον πρόγευμα· αὐγὸν, ἢ κρέας, ἢ ψάρι, ἢ μυαλό, πούρῃ ἀπὸ πατάτες, ψωμί καὶ 50 δράμια γάλα.— Ἀπογευματινόν· 100 δρ. γάλα, ἓνα παξιμαδάκι ἢ ψωμί.— Δεῖπνον· ζουμί ἢ γάλα ἢ σούπα ἀπὸ ζουμί, χορταρικό ἢ κομπόστα ἀπὸ μῆλα, 50 δράμια γάλα καὶ ψωμί.

Τὰ παιδιὰ καθὼς καὶ οἱ μεγάλοι, πρέπει νὰ τρώγουν

εις ὀρισμέναις ὥραις. Ὑπάρχουν παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εἰς κάθε στιγμὴν ζητοῦν νὰ φάγουν, καὶ οἱ γονεῖς εἶνε εὐχαριστημένοι ὅπου βλέπουν τὰ παιδιὰ των νὰ ἔχουν τόσο καλὴν ὄρεξιν, χωρὶς νὰ σκέπτονται ὅτι διὰ νὰ γίνῃ χωνεύσις πρέπει νὰ ἐργασθῇ τὸ στομάχι καὶ ἐπομένως θέλει καὶ αὐτὸ ἀνάπαυσιν μετὰ τὴν ἐργασίαν.

Ἴδου παραδειγμα ἐνός παιδιοῦ, τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορίαν διηγεῖτο ὁ ἰατρὸς Comby. Εἰς ἡλικίαν ἑξ ἑτῶν τὸ ἀγοράκι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνετράφη εἰς τὸ Παρίσι ἔχει λαμπρὸν υγείαν, εἶνε παχύτατον καὶ ροδοκόκκινον. Βραδύτερον τὸ ἔστειλαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου τρώγει ἀπὸ ὄλα καὶ εἰς ὄλας τὰς ὥρας. Ὅταν μετὰ παρέλευσιν δύο ἑτῶν ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν, ὑποφέρει διαρκῶς ἀπὸ πόνους εἰς τὸ στομάχι καὶ δὲν χωνεύει τίποτε. Διὰ νὰ τὸ θεραπεύσουν ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ υποβάλλουν εἰς δίαιταν καὶ νὰ κανονίσουν τὴν τροφήν του.

Ἀπὸ ἐνωρὶς ἐπίσης πρέπει νὰ συνηθίζωμεν τὰ παιδιὰ νὰ τρώγουν σιγὰ καὶ νὰ μασοῦν καλὰ τὰς τροφὰς των. Αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον, διότι αἱ τροφαὶ αἱ ὁποῖαι ἔχουν μασηθῆ καλὰ καὶ ποτισθῆ μὲ ἀρκετὸν σιελόν, χωνεύονται εὐκολώτερα. Οἱ πόνοι εἰς τὸ στομάχι οἱ τόσο συνηθεῖς εἰς τοὺς μαθητὰς δὲν ἔχουν ἄλλην αἰτίαν παρὰ τὴν συνήθειαν αὐτὴν νὰ τρώγουν βιαστικά. Καὶ ὅταν μὲν φορὰν συνηθίσουν νὰ βιάζονται νὰ τρώγουν, δύσκολα ἔπειτα χάνουν τὴν συνήθειαν αὐτήν.

Τὸ νὰ προφυλάττωμεν τὸ στομάχι τῶν παιδιῶν, ἐν ὅσῳ εἶνε μικρὰ, εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ τὰ κάμωμεν δυνατὰ.

Ἡ αὐτὴ προσοχὴ πρέπει νὰ δίδεται καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῶν φορεμάτων. Πολλάκις οἱ γονεῖς εὐρίσκονται εἰς ἀπορίαν πῶς νὰ ἐνδύσουν τὰ παιδιὰ των, καὶ ἐρωτοῦν τὸν ἰατρὸν δι' αὐτό. Ἀς ἐξετάσωμεν λοιπὸν τὸ ζήτημα.

Τὰ φορέματα δὲν ἔχουν ἄλλον προορισμὸν παρὰ νὰ προφυλάττουν τὴν φυσικὴν θερμότητα, καὶ ὁ Liebig, ὁ μέγας Γερμανὸς χημικὸς εἶπε δικαίως, ὅτι τὰ φορέματα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς θερμότητος ἀντιστοιχοῦν μὲ ποσότητὰ τινα τροφῶν. Ἐνας λαγὸς κουρεμένος τρώγει τρεῖς φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὸ σὴνθετος. Καὶ πράγματι ὁ ὀργανισμὸς μας εἶνε μηχανὴ θερμότητος τὴν ὁποίαν προφυλάττωμεν σκεπάζοντες τὸ σῶμα μὲ ἀνάλογα φορέματα. Ὅλα τὰ ὑφάσματα δὲν τὴν προστατεύουν ἐξ ἴσου τὴν θερμότητα αὐτήν. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἰατροῦ, τὸ μαλλίον ἀφίνει νὰ διέρχεται ὀλιγοτέρα θερμότης ἀπὸ τὸ βαμβάκι, τὸ βαμβάκι ὀλιγοτέρα ἀπὸ τὸ λινάρι, καὶ τὸ λινάρι ὀλιγοτέρα ἀπὸ τὸ μεταξί. Ὁ ἰατρὸς Bergonié εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ ἓνα ψευτικὸν ἄνθρωπον, κενὸν ἀπὸ μέσα, ἀπὸ χαλκόν, τὸν ὁποῖον ἐγέμισε μὲ νερὸν ζεστὸ 37 βαθμῶν καὶ τὸν ἐποθετήσε μέσα εἰς ἓνα δωμάτιον μὲ θερμοκρασίαν 12 βαθμῶν. Ἐνδύων ἔπειτα αὐτὸν διαφοροτρόπως, ἠδυνήθη οὕτω νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα προφυλάττουν καλλίτερον ἀπὸ τὸ ψῦχος εἶνε ἡ φανέλλα ἀπὸ μαλλί τῶν Πυρηναιῶν, κατόπιν ἔρχεται ἡ βαμβάκερὴ φανέλλα, ἡ ὁποία ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν, πρέπει νὰ θεωρηθῆ καλλίτερα ἀπὸ τὴν κοινὴν μαλλίνην. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνδύωμεν τὰ

παιδιὰ μας τὸν μὲν χειμῶνα μὲ μάλλινα φορέματα, ἐνῶ τὸ καλοκαίρι τὰ λινὰ καὶ μεταξωτὰ εἶνε ἀρκετὰ.

Ἀλλὰ διὰ τὰ κλοκακρινὰ φορέματα γεννᾶται ἀκόμη ἐν ζήτημα· τὸ τῶν χρωμάτων. Τὰ φορέματά μας πέρνουν ἐξωθεν θερμότητα καὶ τὸ ποσὸν τῆς θερμότητος αὐτῆς μεταβάλλεται ἀνελόγως μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος· ἐὰν τὸ λευκὸν ἀποροφᾷ 10 μέρη θερμότητος, τὸ κίτρινον ἀποροφᾷ 14, τὸ πράσινον 15, τὸ κόκκινον 16, τὸ γαλάζιο 19 καὶ τὸ μαῦρον 20.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ υγιεινὴ μᾶς λέγει ὅτι τὸν μὲν χειμῶνα πρέπει νὰ φορῶμεν, ὅταν ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ προφυλάξωμεν τὴν θερμότητά μας φορέματα μάλλινα σκούρα, τὸ δὲ καλοκαίρι λινὰ καὶ ἀνοιχτοῦ χρώματος, ἀφοῦ πρέπει νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν θερμότητα.

Ἀκολουθοῦντες τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον, εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε καλλίτερον παρὰ νὰ ἐνδύωμεν τὰ παιδιὰ μὲ ἐλαφρὰ φορέματα ὄλας τὰς ἐποχὰς. Καὶ ὅμως ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους σοφοὺς καὶ φιλοσόφους τῆς Ἀγγλίας, ὁ Herbert Spenser, ἔχει σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε ἀπαίσιος, καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ καὶ ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ ζῖα, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν νὰ σκληραγωγῆσωμεν, ἐκθέτοντες αὐτὰ ἀφρόνως εἰς τὸ ψῦχος, ὑποφέρουν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν των.

Οἱ ἵπποι τῆς νήσου Shetland, γράφει εἰς τὸ βιβλίον του περὶ ἀνατροφῆς, ὑποφέρουν τὸ κρῦ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἵππους τῶν νοτιῶν μερῶν τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' εἶνε νάνοι. Εἰς τὰς βορειοὺς χώρας οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀναστήματα μικρότερα ἀπὸ τὸ μέτριον. Οἱ Λάπωνες καὶ οἱ Ἑσκιμῶοι εἶνε πολὺ κοντοὶ, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, οἱ ὁποῖοι εἶνε γυμνοὶ εἰς κλίμα ψυχρόν, εἶνε τόσο ἀσχημοὶ καὶ τόσο μικρόσωμοι, ὥστε μόλις δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι εἶνε ὅμοιοί μας.

Πρέπει λοιπὸν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐξοικονώσωμεν τὰ μικρὰ μὲ τὸ ψῦχος, νὰ κάμωμεν αὐτὸ μὲ μεγάλην προσοχὴν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Εἶνε βέβαιον, ὅτι τὸ παιδί πρέπει νὰ ἐξέρχεται καθ' ἐκαστήν καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, καὶ ὅταν εἶνε κρῦο, ἀλλὰ πρέπει νὰ φορῆ καλὰ καὶ θερμὰ φορέματα. Ὅταν θὰ γίνῃ τεσσάρων ἢ πέντε ἑτῶν θὰ δοκιμάσωμεν ἀπὸ τὴν ἀνοιξίν νὰ τὸ ἀφίνωμεν νὰ ἐξέρχεται μὲ τὸν λαίμον καὶ τὰς κνήμας γυμνά. Ἐὰν τὸ παιδίον εἶνε υγιές, ἐξακολουθοῦμεν νὰ τὸ ἔχωμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνδυμένον καὶ κατὰ τὰς πρώτας ψυχρὰς ἡμέρας καὶ ἀκόμη ὅλον τὸν χειμῶνα. Καὶ κάμνομεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ἐνδύματα.

Ἐὰν φοροῦσε φανέλλα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον, ἀντικαθιστῶμεν αὐτὴν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν τεσσάρων ἑτῶν μὲ ἓνα πλεκτὸ βαμβάκερὸν, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος τοῦ τὴν βγάλωμεν ἐντελῶς. Ἀλλὰ πάντοτε κάμνομεν αὐτὸ μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἀμέσως μόλις τελειώνει τὸ θέρος, διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἀποτόμως τὴν διαφορὰν. Καὶ τὸ παρακολουθοῦμεν φροντίζοντες νὰ μὴ τοῦ κάμωμεν κακὸν ἀντὶ καλοῦ.

Ἀλλὰ, λέγουν οἱ ἔχοντες ἀντιθετὸν γνώμην, τὰ παιδιὰ τῶν χωρικῶν, τὰ ὁποῖα σχεδὸν γυμνά εὐρίσκονται πάντοτε

ἔξω μὲ ὅλους τοὺς καιροὺς, δὲν ὑποφέρουν οὔτε ἀπὸ συνάχη. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν καὶ πάλιν, πῶς ἀποφεύγουν τὰ ἐκ τοῦ ψύχους δυσάρεστα.

Ἀπὸ τὴν πολὺ μικρὴν ἡλικίαν εὐρίσκεται ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ὁ ὥρατος ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τὸ δυνάμει ἐνῶ συγχρόνως τὸ σκληραγωγεῖ. Ἐπίσης ὁ Herbert Spenser, λέγει δικαίως, ὅτι δὲν εἶνε τὰ ἐλαφρὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα διατηροῦν τὴν υγείαν τοῦ μικροῦ ἀγρότου, ἀλλ' ὅτι αὕτη διατηρεῖται ἀν καὶ εἶνε κακῶς ἐνδεδεδυμένος. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ μικρὸς τῶν πόλεων, ἀναπνέει ἀέρα μολυσμένον, κουράζεται ἀπὸ τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν καὶ περὶ τὸν περισσότερον καιρὸν μέσα εἰς θερμασμένα δωμάτια. Ἐκεῖνο λοιπὸν, τὸ ὁποῖον τὸν βλάπτει δὲν εἶνε τὸ ψῦχος αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ἡ ἀπότομος μετάβασις ἀπὸ τὴν μίαν θερμοκρασίαν εἰς τὴν ἄλλην· δι' αὐτὸ δὲν δυνάμεθα νὰ συνειθίσωμεν ἀποτόμως τὸν ὀργανισμὸν τοῦ παιδιοῦ εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτήν, διὰ τὴν ὁποίαν χρειάζεται καιρὸς καὶ ὑπομονή.

(κατὰ μετάφρασιν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου

Η ΓΠ' ΑΡΙΘ. 13 ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ

Διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Bayonne διὰ Περσιούς τὴν 13ην Ἰουνίου 189 . . τὴν μεσημβρίαν καὶ δέκα τρία λεπτά μὲ τὴν 13 ἀμαξοστοιχίαν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχε 13 ἀμάξας καὶ ἀνέβηκα εἰς τὴν 13. Μέσα ἦσαν δώδεκα πρόσωπα καὶ ἐγὼ 13. Ὅσον ὀλίγον δυσδιαίμων καὶ ἀν εἶμαι, σκέπτομαι σήμερον, ἀν ὁ διαρκὴς αὐτὸς ἀριθ. «δέκα τρία» δὲν ἐσήμαινε κατὶ δυσάρεστον. Ἐνας κύριος γνωστός μου ὁ κ. Ἐγερτων Shields ἦτο εἰς τὸ τελευταῖον διαμέρισμα μὲ τὰς δύο θυγατέρας του· μὲ προσεκάλεσε νὰ λάβω θέσιν πλησίον του. Εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα ἦτο μία οἰκογένεια ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, μητέρα μὲ τρία παιδιὰ, ἓνας ἱερεὺς καὶ ἓνας γέρονς κύριος μὲ κοντὰς φαβορίτες.

Ἐκάθησα πλησίον τοῦ κ. Shields καὶ ἀρχίσαμεν τὴν ὀμιλίαν· τὸν εἶχα γνωρίσει ἐν ἔτος πρὶν καὶ εἴχομεν ἀρκετὰ συνδεθῆ. Ἡσθάνομην μάλιστα διὰ τὴν μίαν ἀπὸ τὰς θυγατέρας του, τὴν ὀραίαν ξανθὴν Μπέση, κάποιαν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἔνεκα τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας καὶ τῆς περιουσίας δὲν εἶχα ἐκδηλώσει. Καὶ ἡσθάνομην τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ εὐτυχῆ ὅπου θὰ ἔκαμα αὐτὸ τὸ ταξείδι μαζὶ τῆς.

Ὀμιλοῦσαμεν διὰ διάφορα πράγματα, ὅταν παρετήρησα εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα τὸν κύριον μὲ τίς φαβορίτες νὰ δείχνῃ μὲ διάφορα σχήματα εἰς τὸν πλησίον του εὐρισκόμενον ἱερέα ἓνα σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν θέσιν μου. Ἀπὸ περιέργειαν ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤρχιζαν τὰ δάση· ὁ σιδηρόδρομος ἔτρεχε μεταξὺ δύο σειρῶν ἀπὸ πεύκα κατ' εὐθείαν πρὸς βορράν. Ἐφώνεζα τὸν κ. Shields εἰς τὸ παράθυρον.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπε ὁ Ἀμερικανὸς ἔκπληκτος. Ὁ ἡλίος δύνει πρὶν τῆς ὥρας του;... Ἡ ἡ δύσις ἄλλαξε θέσιν.

— Πυρκαϊά εις τὸ δάσος, ἐκεῖ κάτω, ἐξήγησε ὁ κύριος μὲ τίς φαβορίτες, ὑψόνων τὴν φωνήν, ὡς ν' ἀπειθύνητο πρὸς ἡμᾶς. Ἡ ἀμαξοστοιχία μας τρέχει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κέντρον τῆς καταστροφῆς. Ἐτοιμασθῆτε νὰ ἴδῃτε ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα θεάματα τὰ ὅποια ταρασσούν τὴν φαντασίαν.

Οἱ ταξιδιωτικὴ ἀλληλοκυτάχθησαν καὶ καθ' ἕνας ἐξέφρασε τὸν τρόπον του μὲ ἰδικίτερον τρόπον. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἠκούσθη τὸ τρίξιμο τοῦ φρένου, τὸ ὅποτον ἐσταμάτησε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσου. Ὁ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς θεραπείας τῆς Ἀριέλλας ἡ ἀπατχόλησις τῆς Βηθανίας ἴτο τὸ θαῦμα τοῦτο. Δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ συζητῆται εἰς πᾶσαν συνάθροισιν καὶ ἰδιωτικὸν οἶκον, ὡς καὶ ἡ κακίστη τοῦ πατρὸς τῆς κόρης συμπεριφορά, ὅστις ἔκρυψε τὴν θεραπευθεῖσαν, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ θαῦμα.

Τὰ πνεύματα ἴσαν ἤδη ἐξημιμένα ἀπὸ πολλοῦ. Ἡ ξένη κυριαρχία, οἱ καταθλιπτικοὶ νόμοι, ἡ ἀπὸ μακρῶν χρόνων ἐπικρατοῦσα διαφωνία ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ λαῷ, αἱ διάφοροι φατρίαὶ καὶ αἰρέσεις, αἵτινες εἶχον σχηματισθῆ, διαμαχόμενοι ἀδιακόπως, αἱ μὲν πρὸς τὰς δέ, ἐζήτουν εὐκαιρίαν, ὅπως ἡ μία ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς ἄλλης καὶ ἀναδειχθῆ θριαμβεύουσα.

Ὁ Μαλαχίας ἤστικ ἴτο ἄσπονδος τῶν ὁπαδῶν τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ ἔγθρος, ἀλλὰ καὶ τῶν Σαδουκαίων, καὶ τῆς τηρώσεως τοῦ ἀρχαίου θεσμοῦ Ἰουδαϊκῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐταιρείας τῶν Σαναδρίων, καὶ παντὸς εὐσεβοῦς ἐν γένει, τὸ γενόμενον παρὰ τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν θυγατέρα του μέγα ἔλεος ἴτο δι' αὐτὸν μέγα τραῦμα.

Αἱ ἀντικείμενα μερίδες συνήγοντο πρὸ τοῦ οἴκου του, ζητοῦσαι διὰ τῆς βίας νὰ ἴδωσι τὴν ἰαθεῖσαν ὁ Μαλαχίας ἠναγκάζετο διὰ τῆς ράβδου νὰ ὑπερασπίζεταί τὴν εἴσοδον. Ἡ κόρη ἐξ ἄλλου ἦτις εἶχε μείνει ἐπὶ ἐννέα ἔτη κληνῆρης, φυλακισθεῖσα τῶρα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκρυφον τοῦ οἴκου δωμάτιον, ἐπανεστάται ἡ μήτηρ ἐλάμβανε τὸ μέρος τῆς θυγατρὸς, ὡς καὶ οἱ ὑπῆρταί, αἵτινες ἐφοβοῦντο μὲν τὸν κύριον τῶν ἀλλὰ καὶ τὸν ἐμίσητον θανασίμως. Καὶ ἡ κατάστασις αὐτῆ τῶν πραγμάτων καθ' ἡμέραν ἔβαινε ἐπὶ τὰ χεῖρω, δὲν ἴτο δὲ καὶ εὐκολον νὰ βιασθῆ ἡ εἴσοδος γυναικωνίτου, ὅπως ἀποδειχθῆ ἡ ἀλήθεια.

Εἶχον παρέλθει πολλὰ ἡμέραι τοιοῦτοτρόπως, ὅτε εἰς μίαν ἑσπερινὴν συνάθροισιν τῆς κοινότητος ἡ ὑπόθεσις ἔλαβε μεγαλητέρας διαστάσεις ἑδῆσε νὰ ἐπέμβῃ ἡ καθιστώσα ἀρχὴ τοῦ μέρους ὅπως καθησυχῆσει τοὺς διαφωνοῦντας. Ἄλλ' ἐξ ὅλων τῶν ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ὁ μᾶλλον λυπούμενος ἴτο ὁ τυπλὸς Βαρούχ· ἐθεώρει ἐαυτὸν πολὺ προσβεβλημένον, καὶ καθ' ὅσον μάλιστα ἔβλεπε τὴν πρὸς τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν τοῦ Ναζωραίου διασαλευομένην πίστιν. Ἀπεφάσισεν ὅθεν αὐτὸς ὁ τυπλὸς νὰ εὗρῃ τὸ μέσον, τὸ ὅποτον ἤθελε φωτίσει τοὺς βλέποντας.

Τὸ δειλινὸν τῆς ἄλλης ἡμέρας λέγει πρὸς τὴν μητέρα του: Πηγαίνω νὰ περιπατήσω, μητέρα! ὅσον καὶ ἂν ἀργήσω, μὴν ἀνησυχηθῆ. Ἐπῆρε τὴν εὐχὴν τῆς, ἠσπασθῆ τὴν χεῖρα τῆς καὶ ἔφυγεν. Εἰς τὴν μητέρα δὲν ἐφάνη ἡ πρότασις διόλου παράδοξον διότι ἴτο συνηθισμένη. Ὁ υἱὸς τῆς εἶχε γεννηθῆ τυφλὸς, καὶ ἔμαθε νὰ περιπατῆ ὅπως. Ἐγύριζεν ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Βηθανίας μὲ μόνην τὴν ράβδον τοῦ σὺντροφον.

Ἄμα ἀπεμακρύνθη τοῦ οἴκου των ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε

ὄδηγος ἔτρεξε κατὰ μῆκος τοῦ τρυκίνου, φωνάζων εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ κλείσουν καλὰ τὰ παράθυρα.

— Θ' ἀναπτύξωμεν ὄλην τὴν ταχύτητα, εἶπεν ὁ μικρὸς κύριος διὰ νὰ περάσωμεν διὰ μέσου τοῦ πυρός.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος; ἠρώτησα μὲ ὕφος ἀνθρώπου ὁ ὅποιος δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ψηθῆ ζωντανός!

— Διόλου, ἀπεκρίθη ἀταράχως. Ἡ ταχύτης θὰ εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε ἡ φωτιὰ δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὰς ἀμάξαις; Ἐγὼ εἰς διάστημα εἴκοσι ἐτῶν ἔχω περάσει τρεῖς φορὰς διὰ μέσου τῆς φωτιᾶς. Τὸ θυμάσιον θεάμα μὲ ἔκα-

νὰ μάθῃ, ποῦ εὕρισκετο ὁ Ἰησοῦς. Ἐγνωρίζε καλῶς, ὅτι ἐταξίδευσεν πάντοτε ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ἐπληροφόρησεν αὐτόν, ὅτι εἶχε φύγει διὰ τὰ περίε τῆς θαλάσσης τῆς Τιθεριάδος, καὶ δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐρωτησῆ, ὅταν ἤθελε φθάσει ἐκεῖ. Ἐκάστην ἡμέραν ὅπου ἐδίδασκε συνήγετο τὸ πλῆθος, ἀκούον τὸ κήρυγμα. Δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ ἐξεύρῃ τὸν τρόπον τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς πατριώτας του ἓνα ὄνον καὶ ἓνα σύντροφον διὰ μακρὸν δρόμον περιπάτων. Ἐδόθησαν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὁ σύντροφος ἴτο ἐν καιδίον ἐφθγον, γνωρίζον μολαταῦτα τὰ ζητούμενα μέρη.

Ἐκ ὀπισθοφυλακῆ ἐνὸς καρβανίου ἔφθασαν εἰς τὴν Γενησαρέτ. Τὸ κήρυγμα τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἴτο εἰς μίαν πεδιάδα· ἐπλησίασαν ὁμοῦ περὶ τὸ ἑσπέρας, ὅταν εἶχε διαλυθῆ πλεόν τὸ πλῆθος. Ἐνώχ, εἶπεν ὁ Βαρούχ πρὸς τὸν ἐφθγον, φρόντισε τῶρα, ἐνώσω εἶνε ἀκόμη ἡμέρα ν' ἀγοράσῃς τὸ ἑσπερινόν μας δεῖπνον. Ἐφυγεν ὁ μικρὸς δι' ἀγορὰν τροφίμων, ὁ Βαρούχ ἔμεινε ἐπὶ τοῦ ὄνου εἰς τὴν ἀκραν τῆς πεδιάδος περιλύτων, διότι εἶχον ἤδη παρέλθει τέσσαρες ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τὸν διδάσκαλον δὲν κατῴρωσε νὰ εὗρῃ. Αἴφνης ἀκούει μίαν φωνήν:

— Βαρούχ, ποῖον ζητεῖς ἐδῶ;

— Διδάσκαλε! Ἐσὲ ζητῶ!

— Καὶ διατί;

— Διδάσκαλε! ὅπως ἔκαμες τὸ ἔλεος σου εἰς τὴν παράλυτον κόρην, θεραπεύσας αὐτήν, νὰ κάμῃ καὶ τὸ ἔλεος σου νὰ γνωρισθῆ τὸ θαῦμα εἰς τὸν κόσμον. Πιστεύω καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶσαι καρδιογνώστης, γινώσκεις τὰ συμβαίνοντα ἐκτοσε· δὲν ἐπιχειρῶ νὰ τὰ περιγράψω.

— Πιστεύεις σύ ὅτι ἡ κόρη ἐθεραπεύθη ἐντελῶς, καὶ πιστεύεις προσέτι ὅτι τὸ θαῦμα δύναται νὰ γείνη γνωστὸν καὶ παραδεκτόν;

— Ραββί! Ἐὰν δὲν εἶχον τὴν πίστιν ἀδιάσπαστον ἦθελον ἔλθαι ζητῶν τὸ ἔλεός σου καὶ πάλιν. Σὺ εἶσαι καρδιογνώστης καὶ τοῦτο οἶδας.

— Ὅπως λοιπὸν εἰς τὸν οἶκόν σου. Ἐκεῖ εὕρησαι τὸν μισθὸν τῆς ψυχῆς σου· Γένοιτό σοι κατὰ τὴν πίστιν σου.

Ἐὰν ἴτο ἐδῶ ὁ μικρὸς ἦθελον ἀναχωρήσει ἀμέσως, εἶπεν ὁ Βαρούχ, ὡς μονολογῶν.

— Βαρούχ, ἐρωτῶ σε ἐκ δευτέρου· δὲν ἔχεις νὰ ζητήσῃς τι καὶ διὰ σεαυτὸν;

— Ραββί! Ἐκαμες ἤδη τὸ ἔλεός σου μετ' ἐμοῦ μίαν παρὰ τῆς δυναμέως σου χάριν εἰστέ, ἀφοῦ ἠμπορῶ καὶ πάλιν νὰ ζητήσω νὰ ἴδω καὶ ἐγὼ τὸν κόσμον, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον, νὰ ἐνοήσω τί σημαίνει τὸ· φῶς, νὰ γνωρίσω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν παράλυτον κόρην τὴν ὅποιαν ἐθεράπευσας.

— Ἐσο εὐλογημένος! Ὅπως εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ αἰτησάιν ἐν τῷ ὀνόματί μου τὴν χάριν.

Εἰς τὴν μητέρα του εἶπε φεύγων, ὅτι ἐπήγαγεν εἰς τὸν περίπατον, ὅπως πάντοτε ἐσυνήθιζε νὰ πηγαίνῃ· ἀλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ συνήθης ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς, καὶ δὲν εἶδε τὸν υἱόν, ἤρχισε νὰ ἀνησυχῆ καὶ ἐνώσω παρήγγοντο αἱ ἡμέραι, ἡ στενογνωρία τῆς ἐκορυφώθη. Αἱ στιγμαὶ ἤρχισαν νὰ φαίνωνται εἰς αὐτὴν αἰῶνες, μοιλοῦντι εἶχεν εἰπῆ ὁ υἱὸς ἀναχωρῶν ὅσον καὶ ἂν ἀργήσω, μὴν ἀνησυχηθῆ.

Αἴφνης ἀκούει ἐν κτύπημα εἰς τὴν θύραν τῆς. Μὲ παλμούς καρδιακῆς ἔτρεξε, νομίζουσα ὅτι εἶχε φθάσει ὁ υἱὸς τῆς, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ

μὲ πάντοτε νὰ λυπηθῶ διότι ἐπερνοῦσα τόσον γρήγορα.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐπανελάβε τὸν δρόμον τῆς καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν, μεγάλαι φλόγες ἐφώτισαν τὰ γυαλῖα τῶν παραθύρων. Τὸ θεάμα πραγματικῶς ἴτο μεγαλοπρεπέστατον ὅσον καὶ φοβερόν.

— Θαυμάσιον!... εἶπε ὁ κ. Shields, μὲ ὄλον τὸ Ἄγγλικὸν φλέγμα, καὶ μοῦ προσέφερε ἓνα τσιγάρο.

Ἡ Μέσση καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς εἶχον πλησιασεῖ εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴν χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ θεάμα, καὶ ἡ φλόγες ἐφώτιζαν τὰ ὄρατα πρόσωπά των.

εἶδε τὴν θεραπευθεῖσαν κόρην.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πάρε με εἰς τὸν οἶκόν σου τῆς λέγει. Ὁ πατήρ μου ἴλθε μεθυμένος, καὶ ἐγὼ ἤμην εὐτυχῶς τὴν ὥραν ἐκεῖνην μὲ τὴν μητέρα μου, εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου μ' εἶχε κλεισμένην· ὅταν ἤκουσε τὴν φωνὴν του ἡ μητέρα μου ἔφυγε βιαστικῶς καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Ὁ Μαλαχίας ἀφοῦ ἔκαμε μίαν ἀπὸ τὰς συνήθεις σκηναί, ἔπεσεν εἰς ὑπνον βαθύτατον. Ἡ σύζυγος του ἔτρεξε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, τὴν ὅποιαν ὑπέθετεν ἦδη εἰς τῆς χήρας Ῥαχήλ. Ὡς τὴν εὗρε δὲν τὴν ἐπέπληξε, κατὰ παράκλησιν δὲ τῆς Ῥαχήλ τῆς ἐπέτρεψε νὰ μείνῃ ὀλίγον, ἐν ὅσῳ ἐκοιμᾶτο ὁ σύζυγός τῆς.

Ἡ Ἀριέλλα ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ Βαρούχ· ἠρώτα εἰστέ, ὅτε ἠκούσθη καὶ νέον κτύπημα εἰς τὴν θύραν. Ἐτρεξεν αὐτὴ ἡ ἴδια ν' ἀνοίξῃ.

— Ὁ Βαρούχ! Τώρα ἀκριβῶς ἠρώτων τὴν μητέρα σου, φίλε Βαρούχ, διὰ σέ.

Ὁ τυπλὸς ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἐγονυπέτησε καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχηται. Ἡ μήτηρ του ἦτις εἶχεν ἔλθει εἰς προῦπαντήσιν του κλαίονσα, ἐστάθη, καὶ τὸν ἔβλεπε σιωπῶσα. Ἄμα ἐτελεύτων ἡ λεπτάτινα διαρκέσσα νοερὰ προσευχὴ του, ὕψωσας τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, λέγει μεγαλοφωνῶς: Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ φωτός τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου αἰτοῦμαι, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιός μου διέταξε: νὰ ἀναβλέψω. Καὶ ὡς ἴτο ἐπὶ τῶν γονάτων ἔκλινε τὸ μέτωπον κάτω ἕως τὴν γῆν. Ὑψώνει τότε τὴν κεφαλὴν του πάλιν, καὶ φωνάζει ὅλας δυνάμειν: Βλέπω! Σὺ εἶσαι ἡ Ἀριέλλα, τὴν ὅποιαν ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴν φωνήν; Καὶ σὺ ἀναμφιβόλως ἡ ὅποιά κλαίεις εἶσαι ἡ μήτηρ μου. Ὁμιλήσῃς ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν σου. Ἄλλ' ἡ δυστυχῆς μήτηρ δὲν ἠμπόρει νὰ ὁμιλήσῃ, ἔκλαιε μὲ λυγμούς.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ κόσμος! Σὺ εἶσαι ἡ παιδική μου φίλη; ἡ Ἀριέλλα; Ὡ Νά' ωραῖε! εὐλογημένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἐν ὅσῳ γένος ἀνθρώπων ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς! Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ὁ πέμψας σε ἐπὶ τῆς γῆς! Ἐγὼ ὁ γνωρίσας μόνον τὸ σκότος, ἐν τῷ ὀνόματί σου εἶδα τὸ φῶς!

Αἱ εὐχαὶ τοῦ τυφλοῦ, οἱ λυγμοὶ καὶ αἱ φωναὶ τῆς μητρὸς, καὶ τὰ θαυμαστικά τῆς κόρης ἐπροκάλεσαν τὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων, παρὰ τὸν ὅποιον ἐπληρώθη ὁ οἶκος τῆς Ῥαχήλ ἐντὸς ὀλίγου. Ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἐδόθη τὸ μέγα παράδοξον, ἐντὸς ὥρων τιῶν εἰς ὄλην τὴν κόμην· ἀλλ' ὡς ἴτο νῦξ πλεόν, ἀνέβησαν διὰ τὴν αὔριον τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐξακρίθωνιν τοῦ γεγονότος. Γειτόνισαί τινες ἔμειναν μετὰ τῆς Ῥαχήλ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀναβλέψαντα, διῆλθε τὴν νύκτα προσευχόμενος. Μετὰ τὸ μεσονύκτιον κατεκλήθη, κατὰκοπος ὑπὸ τοῦ ταξιδίου καὶ τῆς χάραξ.

***

Πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ Μαλαχία, ἅμα ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος ἤρχισε πάλιν νὰ συνάζηται τὸ πλῆθος, τῆς ὑπὲρ τοῦ θαύματος μερίδος· τινὲς εἶχον ἤδη ἀκούσει ἐν παράδῳ καὶ περὶ τοῦ Βαρούχ. Καὶ ἠκούοντο αἱ φωναὶ: Τὴν κόρην! ἂν δὲν ἐπιτρέψῃς τὴν εἴσοδον, θὰ ριψώμεν τὴν θύραν· εἰσέρχόμεθα σήμερον διὰ τῆς βίας. Ἐτελείωσαν τὰ ψέματα. Ἐξ ὀποκρῖτά Φαρισαῖε!

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς μηχανῆς διεκρίνοντο καλὰ τὰ πεῦκα ὅπου ἐκκίοντο σὺν λαμπάδες καὶ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ ἀναμένῃ βρογῆ, καθὼς ἐκινούσαν τοὺς κλάδους των. Ἐνίοτε ἐνα ἀπὸ τὰ ἀναμένῃ δένδρα ἔσπικζε εἰς τὴν ρίζαν καὶ ἔπειπε μὲ θόρυβον.

Ἡ σφυρίχτρα τῆς μηχανῆς ἐσιώπησε.

Μιὰ τρελλὴ ἰδέα ἐπέρασε τὸν νοῦν μου. Ἐὰν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀναμένους αὐτοὺς κορμούς ἔπειπε ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐξετροχίλζε τὴν ἀμαξοστοιχίαν! Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἔβλεπα ἤδη τὴν καταστροφὴν.

Ὁ Μαλαχίας ἴτο σπανίως νηφάλιος, ἀλλὰ καὶ ἡ μίση του τῆς προτεραίας ἴτο ἐκ τῶν σπανίων ἐπίσης. Ἐξόπησεν ὑπὸ τοῦ θορύβου τῆς ὀχλαγωγίας, καὶ τότε μόνον ἤρχισε ν' ἀναπολῆ τὰ τῆς παρελθούσης. Δὲν ἤξευρεν ὁμοῦ ὅτι εἶχεν ἀφήσει καὶ ἡ θυγάτηρ του τὴν φυλακὴν τῆς. Βιαζόμενος ὑπὸ τῶν φωνῶν ἐπαρουσιάσθη. Θὰ μὰς ἀφήσης νὰ ἴδωμεν τὴν θεραπευθεῖσαν, τοῦ λέγουν οἱ τοιμηρῶτεροι τῶν ἀνδρῶν.

— Σὰς εἶπα, ὅτι ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐθεράπευσεν, ἀλλ' εἶνε καὶ πολὺ χειρότερα· μένει δὲ κληνῆρης, ὅπως ἔμεινε ἐννέα ἔτη.

— Τόσον τὸ χειρότερον λοιπὸν δι' ἡμᾶς· ἀλλ' ἀφήσε μας νὰ τὴν ἴδωμεν μὲ τὸ ἴδιόν μας βλέμμα.

— Λυπηθῆτε με, ἀδελφοί, φθάνει ἡ συμφορὰ μου, μὴ μὲ στενοχωρεῖτε περισσότερο. Ἐκείνος ὁ ἀγύρτης κατέστρεψε καὶ τὴν ὀλίγην ὑγιεινὴν ὅπου εἶχε μείνει εἰς τὸ παιδί μου· τῶρα εἶνε ὅλος διόλου παράλυτον.

Μέγα μέρος τοῦ ὄχλου ὅταν ἤκουσε πῶς ἐξεφράσθη ὁ πατήρ συνεχινήθη· σχεδὸν ἤρχισαν νὰ ὑποχωρῶν καὶ ἐνῶ ἔμεινον σιωπῶντες καὶ σκεπτόμενοι τί ἔπρεπε νὰ κάμωσιν, ἀκούοντι φωνὴν γυναικεῖαν ἐκ τοῦ ἄλλου ἀκροῦ: Ἡ Ἀριέλλα! Ἡ Ἀριέλλα!

Ἦρχετο πράγματι ἡ Ἀριέλλα, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀναβλέψαντος τυφλοῦ καὶ τῆς μητρὸς του.

— Γείτονες, πατριῶται, φωνάζει ἡ τελευταία, ἴδετε τὸν υἱόν μου, τὸν ὅποιον ἐγνωρίσατε τυφλόν, ἀπ' ὅτου ἴλθεν εἰς τὸν κόσμον· ἴδετε τὸν τώρα, πῶς τοῦ ἔδωκε τὸ φῶς ὁ Ναζωραῖος, ὅπως ἐθεράπευσε καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Μαλαχία, τὴν ὅποιαν βλέπετε πῶς τρέχει.

Πράγματι ἡ Ἀριέλλα ἴλθε τρέχουσα, ἐλαφρὰ ὡς λευκὴ περιστερά, ὡς ἴτο μὲ τὰ λευκὰ τῆς φορέματα.

Πολλὰ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ εἶχον προξενήσει μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἐξέγευσιν, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διπλοῦ τούτου θαύματος καὶ οἱ ὄροι ὑπὸ τοῦ ὁποίου διεξήχθη, ἴτο ἐκ τῶν μεγαλητέρων.

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ ὄλος, ὡς ἴτο συνηγμένος πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ Μαλαχία, μὲ μίαν γενικὴν φωνὴν ἀνεφώνησαν: Ὁ Ναζωραῖος!!! Ὁ συσφίγγων ὅσα παραλύτων καὶ φωτίζων τυφλοὺς, εὐλογητὸς ὁ Ναζωραῖος!!! Ἔστω ἡ Βηθανία ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὑποτελής αὐτοῦ!

Ὁ Μαλαχίας εἶχε κλείσει τὴν θύραν του καὶ ἀποσυρθῆ εἰς τὸ ἀπόκρυφον δωμάτιον, ὅπου εἶχε περιωρισμένην τὴν θυγατέρα του. Ἀλλὰ τῶρα δὲν περιωρίζετο πλεόν τὸ πλῆθος. Ἐρριψαν τὴν θύραν τοῦ οἴκου του, καὶ τὸν ἔσυραν εἰς τὸν δρόμον:

— Ἴξω Φαρισαῖε! Ἐξ ὁ πατήρ τῆς θεραπευθεῖσης κόρης, ὁ διαψεύδων τὸ θαῦμα, καὶ ὀνομάζων τὸν Σωτῆρα αὐτῆς ἀγύρτην.

Ἀφοῦ τὸν ἔσυραν εἰς τὸν δρόμον, τοῦ ἔδσαν τὰς χεῖρας: Εἰς μάλιστα τὴν παρεκάλει ἡ κόρη διὰ τὸν πατέρα τῆς· ἐχαρίσθησαν μὲν εἰς αὐτήν, μὴ κακοποιοῦντες τον, ἀλλ' οὕτω πῶς ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Φαρισαϊκὴν λέσχην, εἰς τὰς ἀντικειμένους μερίδας, ὅπου καὶ τὸν ἔσυραν.

— Νὰ μάθῃς τί θὰ εἰπῇ νὰ εἶνε κανεῖς ἐννέα χρόνους εἰς τὸ στρώμα, καὶ δταν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἰεχωθὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἐσὺ νὰ τὸν φυλακίσῃς διὰ νὰ μὴν φανῆ τὸ θαῦμα.

Ἡ φωνὴ τῆς Μπέσση μ' ἐπανέφερε εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.
— Τί σκέπτεσθε; μὲ ἠρώτησε.

Ἐίχε εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς κάποιον συμπαθητικὴν εἰρωνείαν.

Ἀπήντησα μὲ ἡσυχίαν.

— «Σκέπτομαι, δεσποινὶς Μπέσση, ὅτι μόνον ἡ παρουσία σας δίδει κάποιαν ποιήσιν εἰς τὴν φρίκην αὐτήν, καὶ ὅτι τὴν ἀνάμνησιν τοῦ καιομένου αὐτοῦ δάσους θὰ φωτίζει πάντοτε τὸ ὄραμα τῆς θαυμασίας καλλονῆς σας. Ἐμειδίσατε, καὶ μὲ τὸ κλειστὸν ριπίδι τῆς μου ἔδωκε εἰς τὰ δάκτυλα ἓνα ἑλαφρὸ κτύπημα.

Εὐτυχῶς ἐπλησιάζαμεν νὰ περάσωμεν τὴν πυροκαϊάν· ἦτο καιρὸς πλέον, διότι ὁ ἀέρας εἶχε γίνῃ ἀσφυκτικὸς καὶ ἡ θερμοκρασία ἦτο θερμοκρασία φούρνου. Βεβαίως θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποφέρωμεν πλέον πολλὴν ὥραν.

Μιὰ φωνὴ τοῦ μικροῦ κυρίου ἀπὸ τὸ ἄλλο διαμέρισμα μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι τέλος εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, καὶ εἶδομεν πάλιν τὴν ἀνθισμένην καὶ γελαστὴν φύσιν, ἃν καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφαίνοντο ἀκόμη ἀνακλαμπὰὶ κόκκιναί.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν εἶχε ἐλαττώσει τὴν ταχύτητά της.

— Ἀέρας! εἶπα, καὶ ἀνοιξά τὸ πλησιέστερον παράθυρον, καὶ διὰ ν' ἀναπνεύσω καλλιτέρα καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ὁ κίνδυνος παρήλθε πραγματικῶς, ἔστυψα ἔξω. Πῶς νὰ ἐξηγήσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶδον καὶ ἠσθάνθην τότε; Ὁ τρόμος ὁ ὅποιον μὲ κατέλαβε ἐσταμάτησε τὴν ἀναπνοήν μου καὶ μὲ ἔκαμε νὰ πέσω σχεδὸν ἀνίσθητος εἰς τὸ κάθισμά μου, πλησίον τῆς Μπέσσης.

Γλῶσσαι φωτιᾶς ἔτρεχαν εἰς τὸν ἀέρα μαζὴ μὲ τὸν καπνὸν τῆς μηχανῆς καὶ περιέβαλλον ὅλον τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἡ ἀμαξία τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἐκείνη τῶν ἀποσκευῶν κινεῖτο, ἐνῶ τὸ τραῖνον ἐξηκολούθει νὰ τρέχη μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα. Τί εἶχε συμβῆ εἰς τὴν μηχανήν; διατί δὲν σταματοῦσε;

Ἡ φωτιά εἶχε φθάσει εἰς τὴν πρώτην ἀμαξίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠκούοντο φωναὶ ἀπηλπισμέναι.

Ὅλοι οἱ σύντροφοί μου μαζὴ μὲ ἐμὲ ἐνόησαν τὸ μέγεθος καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ κινδύνου. Ἡ Ἰσπανὶς κυρία μὲ τὰ τρία μικρὰ ἐλιποθύμησε, ὁ ἱερεὺς προσήυχετο καὶ ὁ μικρὸς κύριος δὲν εὕρισκε πούθεν ἡσυχίαν; Βεβαίως ἂν ἡ θεία πρόνοια δὲν σταματοῦσε τὸν φοβερὸν αὐτὸν δρόμον βλοὶ θὰ καοῦμεν. Κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινε εἰς τὴν μηχανήν.

Ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ θερμομαστὴς ἐκάθησαν ζωντανοί; Ἡ τὰ ἔχασαν ἐμπρὸς εἰς τὸν φοβερὸν κίνδυνον; Ἴσως ἔμως κατέβαλον ὅλας τὰς προσπάθειάς των νὰ σταματήσουν τὴν μηχανήν.

Δύο μεγάλες φλόγες, σὺν πτέρυγες ἀπαράντου πουλιοῦ, κτυποῦν τὰ γυαλιὰ τῶν παραθύρων μας... Δὲν ἔχομεν πλέον ἀέρα νὰ ἀναπνεύσωμεν καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὁλίγον εἴμεθα χαμένοι, ἂν δὲν φθάσωμεν εἰς κανένα σταθμὸν.

Ψιθυρίζω: «Μπέσση!... Μπέσση!» γυρίζει καὶ μὲ κυττάζει καὶ εἰς τὸ βλέμμα της μαντεύω ὅτι μὲ εὐχαριστεῖ, διότι αὐτὴν σκέπτομαι τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ φοβεροῦ κινδύνου... Ἡ ἀδελφὴ τῆς κάθεται σκεπτικὴ καὶ φαίνεται ὡς νὰ μελετᾷ κάποιον τρελλὸν κίνημα. Μόνος ὁ κ. Shields δὲν ἔχει χάσει τὴν ψυχραιμίαν του καὶ φυλλομετρεῖ τὸν ὁδηγὸν του.

— Θὰ συγκρουσθῶμεν, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σταματήσωμεν εἰς τὸ *Morcenx* μὲ τὴν 48ην ἀμαξοστοιχίαν, τὴν

ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ συναντήσωμεν παρὰ εἰς τὸ *Louvathe*, καὶ ἐπρόσθεσε ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ βιβλίον του καὶ ἐσυμβουλεύθη τὸ χρονόμετρόν του.

— Τί στοιχηματίζεις, φίλε μου, πῶς θὰ συγκρουσθῶμεν μὲ τὴν 48ην ἀμαξοστοιχίαν;

Δὲν εἶχα τὴν δύναμιν ν' ἀπαντήσω. Καὶ ὅμως ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς συγκρούσεως μου ἐφάνη ὡς σωτηρία. Καὶ εἰς τὴν χειροτέραν συγκρούσιν ὑπάρχουν καὶ μόνον πληγωμένοι. Ὁ κ. Shields, ὁ ὁποῖος προέβλεπε ὅλα, μᾶς εἶπε νὰ καθήσωμεν μὲ τὰ πόδια ἐξαπλωμένα ἐπάνω εἰς τοὺς πάγκους. Εἶνε ἡ πλέον εὐνοϊκὴ θέσις διὰ τὴν περίστασιν. Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθην ἓνα φοβερὸ κούνημα ἓνα ἀπαίσιον κρότον πραγματικόν τὰ ὁποῖα συνετρίβοντο... Ἐνόμισα ὅτι τὰ κόκκαλά μου ἔτριψαν καὶ ὅτι ὅλο τὸ σῶμα μου διελύετο. Ἐπειτα ἔχασα τὰς αἰσθήσεις.

Ὅταν ἤνοιξα πάλιν τὰ μάτια μου, εὐρέθην ἐξηπλωμένους ἐπάνω εἰς ἄχυρα μέσα εἰς μίαν ἀποθήκην. Τὰ χέρια μου καὶ τὸ κεφάλι μου ἦσαν δεμένα. Εἰς τὸ πλευρόν μου, ἄλλοι πληγωμένοι ἐκλαϊον. Ὁ κ. Shields ἔρθιος μὲ τὸ χέρι κρεμασμένο εἰς ἓνα μαντύλι ἐπερίμενε νὰ ἐξυπνήσω. Μὲ καθήσυχασε διὰ τὴν κατάστασίν μου καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν διέτρεχα κανένα κίνδυνον, ὅπως καὶ αἱ δύο θυγατέρες του. Ἄμα ἤκουσα, ὅτι ἡ Μπέσση εἶχε σωθῆ, ἠσθάνθην νέαν ζῶν καὶ εὐχαρίστησα διὰ τοῦ βλέμματός τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος μού εἶπε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν· ἐφάνη ὅτι ἐνόησε τὸ βλέμμα μου καὶ ἐμειδίασε.

Ἡ συγκρούσις ἐγίνε πλησιονένος σταθμοῦ ἀπὸ τὸν ὅποιον μᾶς ἐδόθη ἀμέσως βοήθεια. Δυστυχῶς ὅμως ὑπῆρχον καὶ πολλοὶ νεκροὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο ἀπὸ τοὺς συντρόφους μᾶς τῆς ἀμαξίας, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ μικρὸς κύριος.

Ἐπειτα ἀπὸ οὐρανόθεν ἤμην ἐντελῶς καλὰ, καὶ ἀνήγγειλα εἰς τοὺς φίλους μου τοὺς ἀραβιδῶνάς μου μὲ τὴν Μπέσσην. Τὰ φοβερὰ γεγονότα ἐπρόδωσαν τὸ μυστικόν μου, τὸ ὅποιον τόσους μῆνας ἐδίσταζα νὰ φανερώσω. Ἡ τύχη δὲν ἠθέλησε νὰ μᾶς χωρίσῃ πλέον, ἀφοῦ ὁ θάνατος μᾶς ἐσεβάσθη, καὶ εὐρον εἰς τὴν ἑνωσιν αὐτὴν τὴν ἰδεώδη εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν καμμία σκιὰ δὲν δύναται νὰ ἀμαυρώσῃ.

Remy Saint Maurice

BIBLIA

Στοιχεῖα Ἑβραίων διὰ διδασκαλεῖα καὶ Παρθεραγοεῖα. Ὑπὸ τῆς γνωστῆς διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Μαρίας Καλαποθάκη ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον βιβλίον χρησιμώτατον καὶ πρακτικώτατον, πρώτης δὲ καὶ ἀπαραιτήτου ἀνάγκης, ὄχι μόνον διὰ τὰς μαθητριάς, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν γυναῖκα ἢ μητέρα οἰκογενεῖας.

Ἡ ὑγεινὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας. Συνιστῶσαι τὸ ἔργον τῆς κ. Καλαποθάκη εἰς τὰς ἀναγνωστριάς μας, παρέχόμεν εἰς αὐτὰς ἀληθῆ ἐκδούλευσιν. Τιμᾶται δρ. 2 50.

Ἡ Ἰλιάδα. Ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Πάλλη, τοῦ γνωστοῦ σημαιοφόρου τῆς διαδόσεως τῶν κλασικῶν ἔργων εἰς γλῶσσαν δημοτικὴν πρὸς κατανόησιν αὐτῶν παρὰ τοῦ λαοῦ, ἐξεδόθη ἡ Ἰλιάς εἰς μετάφρασιν ἐμμετρον.

Τὰ ἠθικά τοῦ Πλουτάρχου. Παρὰ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων ἐξεδόθησαν κατ' ἐκλογὴν εἰς μετάφρασιν τοῦ κ. Μπουκουβάλα ἔσαι πραγματεῖαι ἐθεωρήθησαν καταλληλότεραι διὰ τὸ κοινὸν τῶν ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων προορίζονται τὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου.

ΕΛΛΗΝΙΣΜὸς κόρη πολὺ καλῆς οἰκογενεῖας καὶ ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς ζητεῖ οἰκίαν, ἐν ᾗ ἀναλαμβάνει ἢ τὴν φροντίδα μικρῶν παιδιῶν ἢ κυρίας ἡλικιωμένης, εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς συνοδὸς καὶ ἀναγνώστρια. Γνωρίζει ραπτικὴν, κέντημα, ὠραίας νταντέλας καὶ ἰδίαν κοπανέλια τέλει. Συνιστᾶται θερμότατα παρὰ τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ἢ ὁποία ἀναλαμβάνει πᾶσαν εὐθύνην διὰ τὴν ἐν λόγῳ κόρην.